

Vi skal ikke komme ind paa at stille positive Forslag om Enkeltheder i Ordningen, men skal dog tillade os at henstille til Udvalgets Overvejelse at indføre en Ordning i Lighed med den i Ministerierne gældende, saaledes at de paagældende efter en vis kortere Prøvetid (paa ikke over 2 à 3 Aar) erholder fast Ansættelse, eventuelt med Titel Sekretær, og efter en vis Tjenestetid i denne Stilling Ret til kgl. Udnævnelse som Fuldmægtig, saaledes at paagældende derefter udfører sine Embedshandlinger paa eget Ansvar.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Tidspunktet for Lovens Ikrafttræden har Standen stadig fastholdt, at der maatte gives dens Medlemmer en Overgangstid af mindst 10 Aar, hvilket fandt enstemmig Tilslutning i Kommissionsforslaget. Det vil ses af de foran citerede Bestemmelser i de 3 forelagte Forslag, at Fuldmægtigene ogsaa paa dette Punkt stadig stilles daarligere, idet Tidspunktet nu er fikseret til „senest 1. April 1932“, altsaa i Øjeblikket højst 7 Aar. Men hertil kommer den i sidste Forslag indførte Bestemmelse i § 1, 1., at § 2, 2. under visse Forudsætninger gælder allerede fra Lovens Ikrafttræden. Denne Bestemmelse i Forbindelse med Bestemmelserne om, at Fastsættelse af Ansættelses- og Lønningsvilkaar udskydes til senere Normeringslove samt til en Lov, som skal foreligge senest 1930, gør formentlig Fuldmægtigenes Stilling fuldstændig usikker.

For det første mener vi at maatte befrygte, at naar der fremkommer en Overgangstid, hvor de yngre Fuldmægtige, som nu arbejder paa Kontorerne, pludselig ser sig berøvet Udsigten til private Forretninger uden Adgang til fast Ansættelse, vil et stort Antal af dem, og fortrinsvis de dygtigste, forlade Standen, som ikke byder nogen som helst Chancer, og ved Nybesættelser vil det af samme Grunde sikkert vise sig vanskeligt at faa dygtige Folk til Stillinger, hvis Udsigter er saa usikre. Efter vor Formening vil disse to Forhold medføre en kvalitativ Forringelse af vor Stand, som vil bevirke, at den staar stærkt svækket, naar en Gang Bestemmelse om Ansættelse og Lønning skal træffes, og dette vil være en Uretfærdighed mod mange Folk, som har udført et mangeaarigt og godt Arbejde i disse Stillinger.

Men desuden mener vi ikke at kunne se bort fra den Mulighed, at den lovede Lønningslov ikke vedtages i 1930, men udskydes til et senere Tidspunkt eller paa ubestemt Tid, og herved vil Fuldmægtigene formentlig have mistet enhver Udsigt til en for dem tilfredsstillende Ordning.

Vi tillader os derfor ogsaa paa dette Punkt at henstille, at Loven føres tilbage til det af Kommissionen vedtagne Forslag og navnlig, at § 3, 2. udgaar. Skulde dette sidste ikke kunne opnaas, maa vi indtrængende anmode om, at Lønninger og Ansættelsesvilkaar fastsættes allerede ved nærværende Lov, og at der maatte gives os Lejlighed til nærmere at formulere Standens Ønsker med Hensyn til Enkelthederne i saa Henseende.

I Ærbødighed

P. B. V.

Fabritius Tengnagel,
Formand.